

TJ SIGMA HRANICE

Horolezecký oddíl
2008

HO TJ Sigma Hranice, číslo oddílu 93
Předseda: Michal Gerla

Č	Jméno	příjmení	Adresa	Telefon práce, domů, mobil	mail
1	Petr	Andrýsek	Světlá 12, 614 00 Brno	545 233 163 213 642 545 731 465 655	petr@creativeart.cz
2	Aleš	Brychta	Hromůvka 1520, 753 01 Hranice	581603961 731 840 568	
3	Roman	Burianec	Jungmannova 18, 753 01 Hranice	581 604 536 605 533 009	mailb@centrum.cz
4	Pavel	Dvořáček	Tovačovského 902, 753 01 Hranice	777618751	pavel.dvoracek@email.cz
5	Aleš	Frydrych	Struhlovsko 1408 753 01 Hranice	732 373 787	ales.frydrych@seznam.cz
6	Michal	Gerla	Pod bílým kamenem 1978, 753 01 Hranice	603 948 931	geomax@seznam.cz
7	Jiří	Hon	Výškovická 190, 700 30 Ostrava	553 696 228 724 202 877	jiri.hon@seznam.cz
8	Ondřej	Horák	Jesenická 6, 785 01 Šternberk	776 260 655	akondra.horak@seznam.cz
9	Renata	Jagošová	U kostelíčka 1393, 753 01 Hranice	736632004	bambie@atlas.cz
10	Rudolf	Klvaňa	Dobrovského 764, 753 01 Hranice	581 676 351 602 540 469	ok2qa@seznam.cz
11	Olga	Klvaňová	dtto	581 676 281 723 564 319	klvanova@cetris.cz
12	Pavel	Mráz	Jurikova 451, 753 01 Hranice	728 551465	tuhacz@gmail.com
13	David	Nikitinský	Zenklova 191, 181 00 Praha 8	777 266 937	danik@k-ultra.com
14	Petr	Spilka	Plynárenská 1641, 753 01 Hranice	581 603 314 603 922 743	petr.spilka@centrum.cz
15	Ondřej	Urbánek	Velká 95, 753 01 Hranice	728 365 526	ondra.urbanek@seznam.cz
16	Hana	Zelová	Pod bílým kamenem 1861 753 01 Hranice	608 580 294	zellosek@seznam.cz
17	Václav	Žabíček	Nádražní 1319, 753 01 Hranice	581 608 199 731 573 273	vaclav.zabicek@seznam.cz

Juraj	Lazík	Rakov 125 753 54	602727189	lazik@el-lumen.cz
-------	-------	------------------	-----------	-------------------

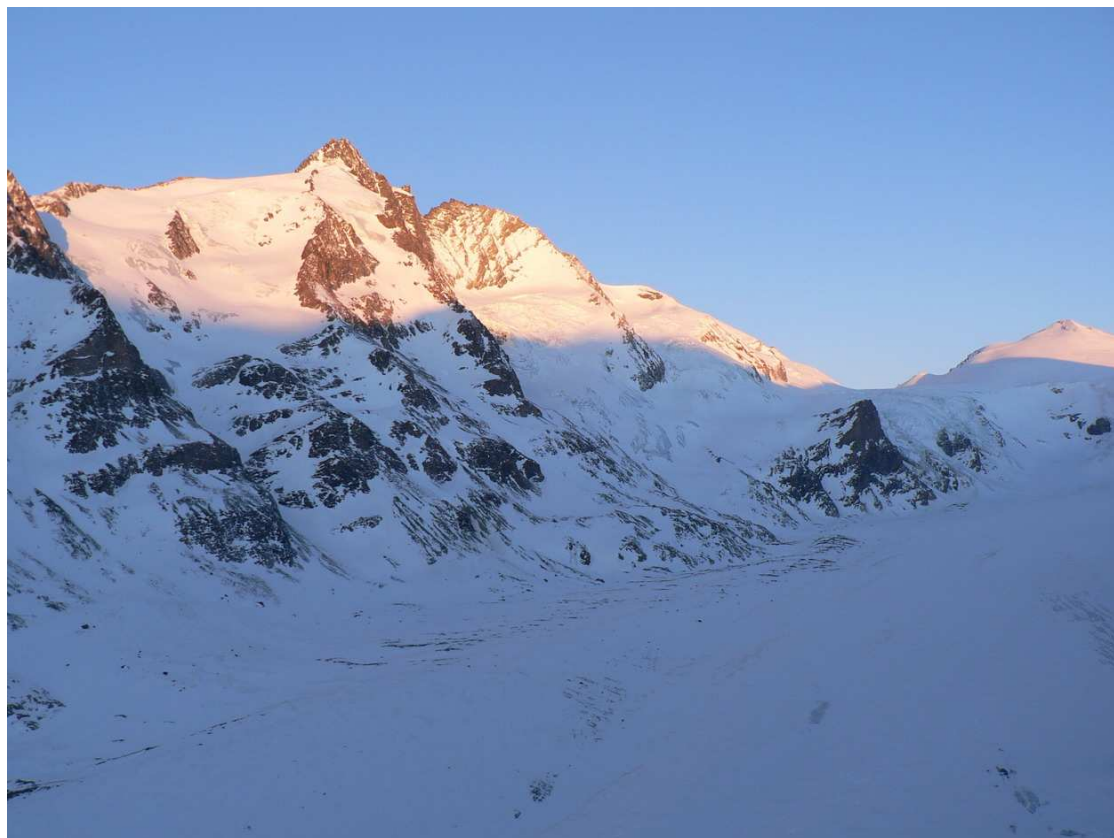
21.1.2008

Ing. Olga Klvaňová, matrikářka

Zimni vystup na grossglockner 2007

Jsou tu jen fakta vice méně – uprav si to jak chces klidne něco domysli- ani to po sobe nectu tak omlouvam se za chyby na otisknuti netrvam :o). Pavel

Zimni vystup na grossglockner 2007 Martin lisak, Petr (ze slovenska) Ja, Pocatkem brezna. V planu byla Muler rampe První den prijezd pak pesky na franz josef (parkoviste je přes zimu zavrene) takže obetujes pul dne cesty jenom se tam dosat. Spali jsme v parkovsti pristupova cesta viz foto. Pristi den (2.den) pesky na bivak – vystupova cesta vede přes ledovec pak ne tezkym terenem na bivak – vede presne kde se sesypala ta lavina – tam sme měli hodinovou prestavku. :o) 3.den rano vystup – potkali sme ještě cechy co chteli jit Pallaviciny ale rozhodli se to vzdat kvuli počasí – moc ledu malo snehu- mi sme tedy taky slevili z Majer rampe(tezsi) na ten Palaviciniho. Dolezli jsme za mlhy ale v pohode- martovi omrzli prsty (o nic neprisel). Zima a silny vitr. Prespali sme nahore na chate další den dolu..

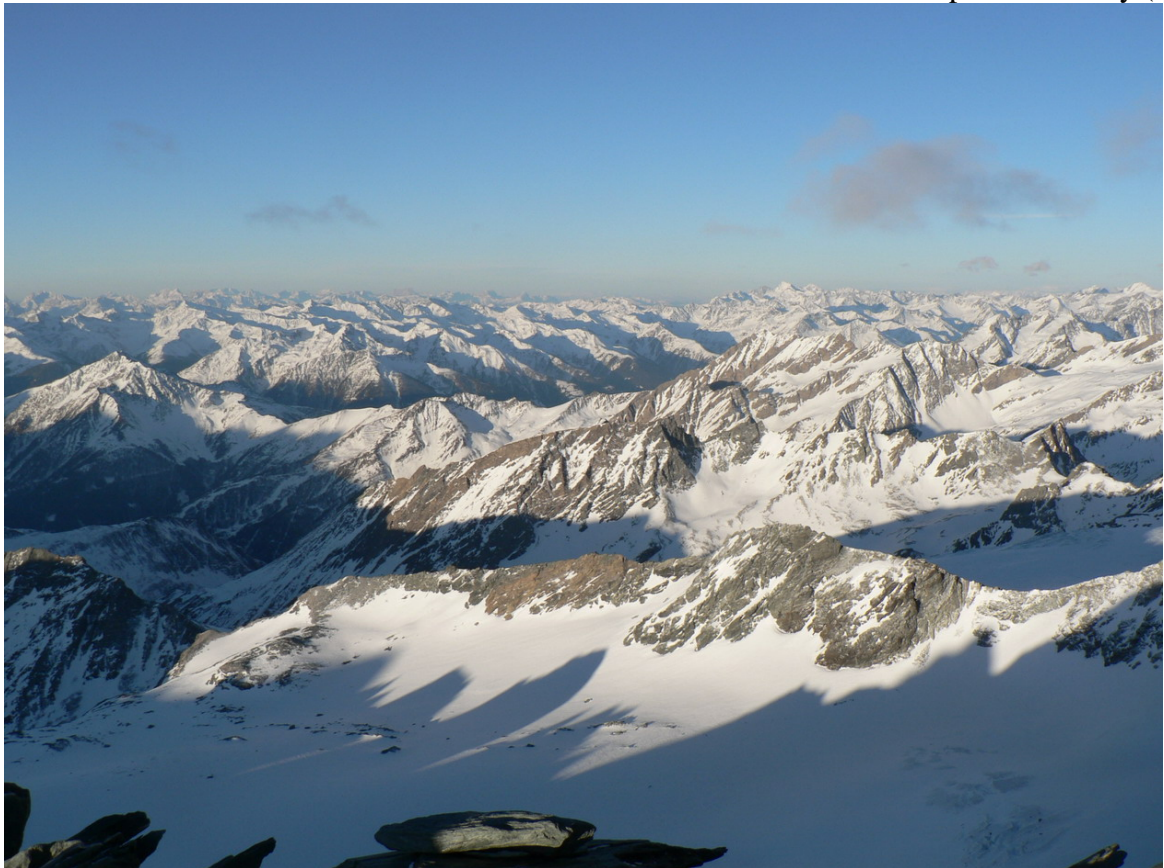

Glockner

horni cast

pohled z chaty (1)

pohled z chaty

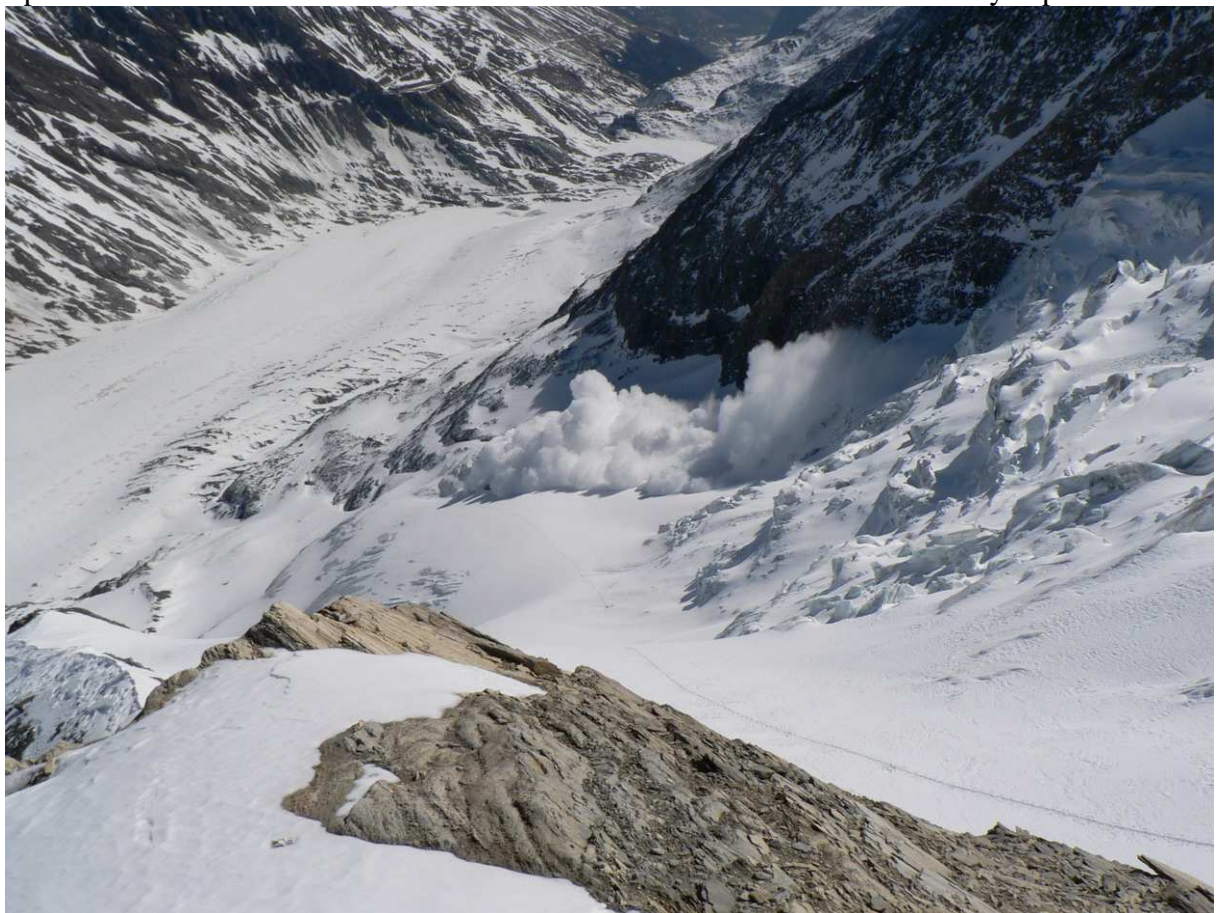
Rano

Spodni cast

Výstupová cesta

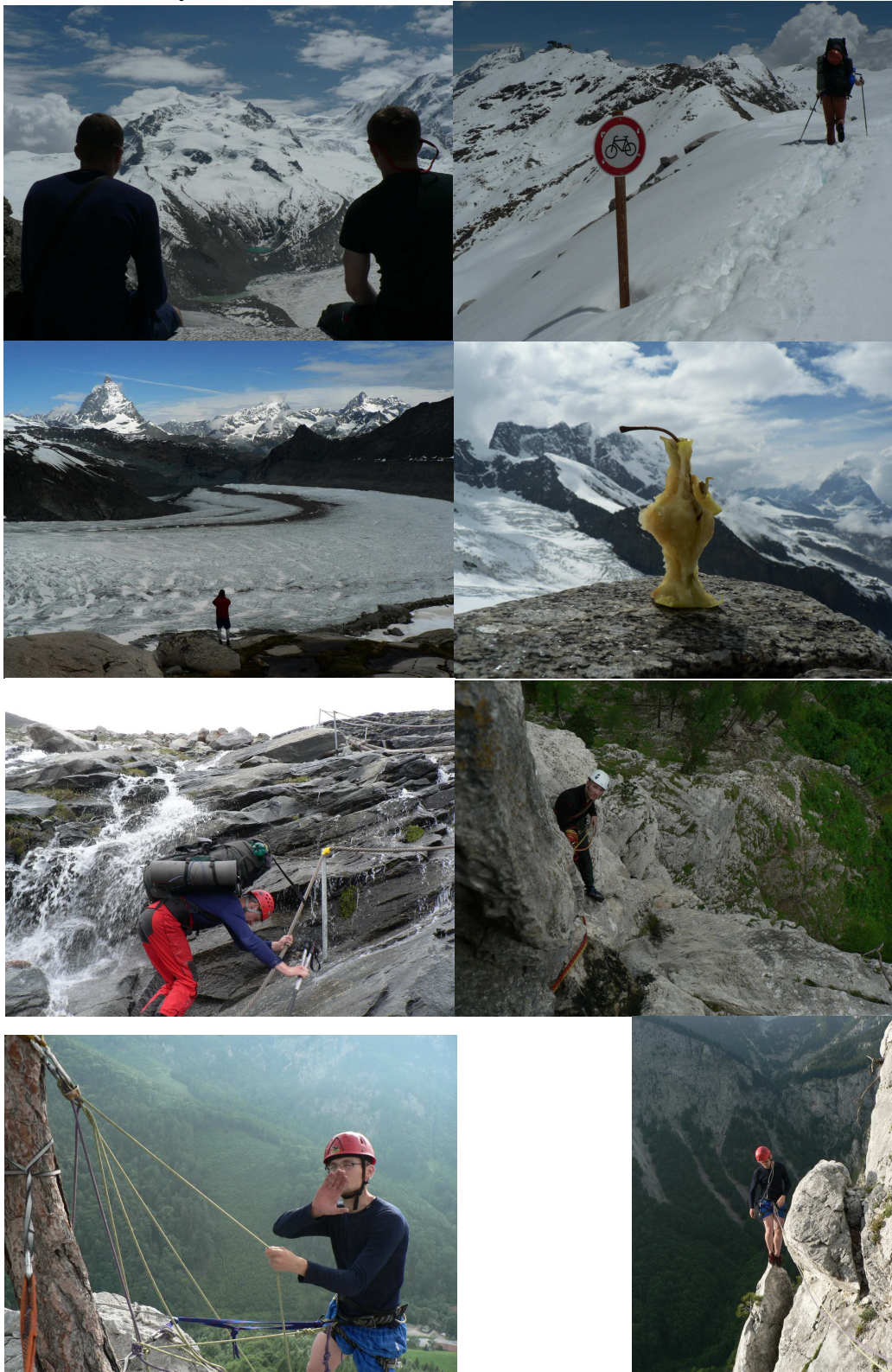

Zacatek cervna Martin + Ja jedna skupina , Ota +Ana druha skupina.

Pokus o vylezeni „Matterhornu“ hlavne severni steny Liskamu.

Vse neuspechem – počasí nas nikam nepustilo nakonec ani na monte rosu.....
tyden pokusu o zdolani a nic- utekli jsme do hohentalu si založit.

Aspon nektere fotky.

Pro navsteve peru sme si dali jednu sopku Misti 5825 (je to hned vedle kde byli Klvanovi na te „chachani“) dvou denní vylet z previsenim pesky z 3400 do 5825. slozeni tymu 2 peruanci horsti vudci jenz jeden nesl celou dobu v ruce radio na baterky aby se nenudil, dále pak francous, 4x brazilci, Anglican, ja + Petra (moje byvala pitelkyne) na vrchol jsme dosli – JA + Petra, anglan, a jeden z horskych vudcu a jeden z brazilcu. Ostatní to vzdali kvuli vysce. Krome zimy a vysky nic moc narocneho – furt slapani do kopce. Zajimavosti byli jmena nasich vudcu Angel a Jesus (v cestine Anděl a Ježíš takže sme byli v bezpeči). Dále pak že místní borec tu sopku co sme lezli 2 dny vybehl za 4:05h – (co tak asi dela aklimatizace)

1. Den pochodu

areqipa z bivaku

Horsky vudce a jeho radio

peruansky horksy vudce

posledni metry

Příprava

Rozednění

VRCHOL - vyska 5750m.n.m.

Par fotek ze Španělska je to více oblastí dohromady Jerica, Carderoba a jedna z Marxuquera kde jsme si byli založit na Silvestra 31.12.2007 furt se to tu dá bez tryka teplota jak u nás na jaře.

Jarní bláznění začátečníka

Od chvíle, kdy jsem letos poprvé ucítil tu známou vůni jara, se mnou šili všichni čerti. Nevěděl jsem, co spáchat, abych to oslavil. Atletiku už jsem letos asi definitivně pověsíl na hřebík a volejbal v Olomouci nemám kde hrát, přesto jsem věděl, že něco musím podniknout. Napadlo mě si zajít na umělou stěnu, ale uvědomil jsem si, jak šílenou nechuť k té prašivé překližce cítím. Po zimních měsících z nudy ošahávání zaprášených chytů v blízkém boulderbaru jsem skoro nevěřil, jak zoufale mi chybí šutr! Klasický, nefalšovaný, nevyzpytatelný a studený kámen, kterého je v okolí Hranic dostatek. Nikoho jsem nesehnal ani neukecal, aby se mnou jel na Kružberk, Potštát, nebo do Týna. Všichni na to byli strašně zdechlí.

Byl jsem z toho úplně bezradný, a tak jsem v pátek 16. 3. skočil na kolo a jel objevovat krásy skalek v Teplicích. Neměl jsem nikoho s sebou. Vlastně ani přesný záměr, co provedu, ale nakonec se to semlelo tak, že jsem stál nahoře u jeskyňky sám a nazouval lezečky. Řekl jsem si, že si zkusím objevit tu „filosofii boulderingu“. Lopotil jsem se po skále různými směry a stále padal. Přesto jsem tam vydržel ve svém zoufalém snažení nějaké 3 hodiny. Určil jsem si cestu tzn. chyty, které smím použít, a zkoušel to přelézt. Bohužel se začínalo smrákat a já stále zápasil s jedním místečkem nad jeskyní.. Až skoro za tmy mi došlo, že už na to nevidím, a tak jsem musel skončit. Nebylo to nijak zázračné, ani fajn, přesto jsem si slíbil, že se vrátím – bouldering přeci tvrdí: „Neexistuje cesta, kterou nelze přelézt!“

Je 1.4. a já jsem poprvé v letošní sezóně stoupl na své nové lyže! I přes tuto sněhovou bezmoc mou duši ovládá skvostná nálada, neboť jaro je již opravdu tady! Nepovedlo se nám s Pájou zorganizovat výjezd na Chopok, ale domluvili jsme se alespoň na úterý do Hluzova. Vysvitlo nám na to sluníčko, a tak jsme se pustili od jednodušších do složitějších cest. Lezlo se parádně. Pája mi malinko zabrnkal na nervy, když mě jednou nechal jistit naší kamarádce nelezkyni, kterou jsme

vzali s sebou, ale povedlo se mi to překonat a byla to zajímavá zkušenost. Pak už ale Zuza musela jít a ačkoliv mě ještě hnala touha po lezení, dohodli jsme se, že vylezeme poslední cestu a pojedeme s ní. Ta poslední byla jakoby za odměnu. Jak říká Renča: „Krásná, vzdušná, exponovaná!“ Prostě jsme si ji užili (moc exponovaná totiž nebyla!:) , skočili na kola a valili domů.

Protože má skalní pomatenost stále neutichala, dohodli jsme se s Aldou, že za ním dojedu v pátek na Bystřičku, abychom tam ohledali málo navštěvované Klenovské skály. Sraz byl kolem 9:30 na hrázi, kde si mě vyzvedl. Odtud jsme strmým kopcem postupovali k našemu cíli. Celkem jsem se zapotil, to musím uznat. Také jsme hned našimi tričky sušícími se na stromu označili svůj „BC“. Alda mi ukazoval, co by asi tak mělo být lezitelné, ale moc důvěry v jeho informace mi nedával. První cesta, jak ji označil, měla být prý tak V možná VI. První jištění nebylo nic moc blízko, tak jsem kdesi záhadně vyhrabal ze svého sedáku smyčku a založil ji. Držela dost fest, jak jsme vyzkoušeli, což mi dodalo na sebedůvěře, a pak už to šlo krásně na sokola až do kruhu. Pěkné polezeníčko. Šli jsme dál. Objevili jsme jakousi spárku a Alda konstatoval, že to je pěkná VI+ a že bychom si ji mohli hodit z vrchu, ale museli bychom jít bůhvídkudy nahoru, proto jsem si nasadil přílbu a začal to

zkoušet odspodu. Nebylo to nic moc. Napřed se to zdálo v pohodě, ale pak mi odešel morál. Zakládáním smyčky jsem se pak akorát vysílil a stejně tam byla jenom tak pro pocit, což se v zápětí potvrdilo a já seskočil k Aldovi. Další pokus odspoda jsme teda zavrhlí a rozhodli se vyběhnout nahoru jinudy a hodit si to seshora. Vylezli jsme nějakým komínem, kde jsme si po cestě prohlédli soví hnízdo, evropská rarita, tuším. Alda mě pak vyslal, abych tu předešlou cestu slanil a zkusil přelézt první. S vrchním jištěním jsem se dopracoval vcelku dobře pod takový převis, kde toho ale pak už moc nevzalo. No, co budu dál zbytečně tlachat. Oba jsme tu cestu zkusili a nějak jsme se také nakonec oba vyškrábali k poslednímu boráku, kde jsme měli udělaný ten štand, ale to, co Alda označil jako VI+, obsahovalo 2krát takovou tu uklouzanou asfaltku v pupkatém stylu absolutně bez madel (tipuji tak VII+ minimálně). Po srdcervoucím souboji nás obou s touto „šestpluskou“ jsme přistoupili k nápadu dát ještě jednu za odměnu, a pak na pivo. O tom už opravdu škoda mluvit! Na znamení vnitřního vítězství a přežití jsme si podali ruce a s rozporuplnými pocity jsme se kolem třetí loučili u autobusu, který mě odvezl na vlak, a pak domů.

O víkendu byli zase všichni zdechlí někam vyrazit, proto opět do Teplic. Opět sám. Dojel jsem tam až na večer, kolem půl 7. Chyty byly stále ještě od maglajzu. Rychle jsem se rozcvičil a vrhl se na to. Zkoušel jsem se všemi možnými způsoby posunout v cestě o něco dál, ale nedařilo se mi. Ruce už byly zase před rozedřením a já se ještě nedostal ani o chyt dále. Ale pak se to nějak vyvrátilo a já se najednou ocitl 2 chyty před plánovaným koncem cesty. Tento posun mě namotivoval k větší aktivitě, ale to bylo nejdále, kam jsem se ten večer už dostal. S ubývajícími silami se mi dařilo více si akorát zraňovat ruce. Při jednom pokusu jsem si strhl kousek polštářku levého ukazováčku tak moc, že mi z něj valila krev, jako z otevřené rány. Chtěl jsem na to konto ukončit své marné pokusy a přezul jsem se, ale najednou mě jakoby ta skála k sobě přitáhla a i přes nepříjemnou bolest jsem se opět přezul a ještě slušnou chvíli zkoušel najít cestu z druhé strany (přes Infarkt) k místu, které mělo být

koncem té původní cesty. To se mi nějak záhadně povedlo a já tak pozitivně naladěný usedl na kolo a jel domů, rozhodnut, že tyto dvě cesty propojím do jediné, „viaduktoidní oblouk“ nad jeskyňkou.

Na velikonoční pondělí jsme se s Pavlem Dvořáčkem domluvili, že odpoledne zalozíme. Vyrazili jsme ve 14:00 na Potštát. U Pavla se připojila Petra a ještě nás napadlo zavolat ještě Žabákovi, tak jsme vyrazili ve čtyřech. Nic moc zajímavého se nedělo. Lezlo se parádně, vysvitlo slunce a nálada byla taky dobrá. Pavel tam začal hecovat sedmičky, tak jsem se pak nechal strhnout a zkusil jsem si na druhého VII+, což bylo podle očekávání nad moje síly. Přesto jsem se nechal spustit s dobrým pocitem, protože jsem se nečekáně vydrápal až nad převis, pak ale už jsem nevymyslel, co s nohama a když už jsem to pak vymyslel, tak už nezbyly síly v rukou. Dali jsme si pár hezkých cest a všichni mi jistě dají za pravdu, že jsme celkem zabušili. Jedinou chybku teda asi bylo, že jsem musel večer už odjet do školy, což nám neumožnilo zaskočít na pivínko. Bohužel, doba je zlá!... Ale je tady JARO!!!!:)

V Olomouci jsem měl týden plný studia a příprav na přezkoušení na instruktora lanového centra. Zlatým hřebem byla sobotní noc, kdy jsem se odhodlal k vylezení nejtěžší týmové překážky zvané Jakubův žebřík, avšak sólo. Byl to fantastický trénink na rovnováhu.

Jarní skalní žízeň se začala v týdnu opět probouzet, ale nebyl čas ji utišit. Až v pátek jsem se ultra rychle spakoval a hurá domů. Pája však nechal vybavení v Olomouci a Alda nemohl. Opět tedy do Teplic. Trápil jsem se, ale pak najednou, jakoby mávnutím kouzelného proutku, jsem objevil správný sled pohybů a ejhle. Hotovo! Povedlo se! Přelezeno! Sen!:)

Sobotu jsem si vytyčil jako učební den. Měl se ke mně pouze stavit Alda, protože jsem si od něho potřeboval půjčit staré lano. Donesl mi jej a oznámil mi, že má hodku a půl čas, abych šel s ním boulderovat. Nebylo mě těžké přemluvit, a tak jsem skočil do ošoupaných hader, vzal maglajz a lezky. Alda bohužel neměl sedák, tak jsem se musel podvolit tomu boulderingu. Opět, jak už máme s Aldou ve zvyku, to byl strašný extrém. Nakonec jsme ještě nestihli ten vlak, tož jsme sešli dolů do Teplic na nádraží a dali jsme v místní hospůdce každý jednoho pěnivého bručouna, což ideálně vyšlo do příjezdu dalšího vlaku. Alda jel na Byndu a já šel domů.

Víkend stále ještě neskončil. Na neděli jsme byli s klukama domluvení do Týna. Vašek se pro mě stavil v 10:00,

nabrali jsme Gerloša a už jsme byli pod skalami. Michal vytáhl první cestu, nějakou neoznačenou za V. Všeci jsme na ní maximálně vymrzli. Rychle jsem se ale rozehrál, a tak

mě Michal nabonzoval do nedělní. To bylo fajn, akorát na toho prvního jsem se malinko zapotil. Pak mi Michal určil nějakou variantu pískařské, tuším za VI. To byla hezká cesta, akorát jsem nad prvním kruhem trošku uklouzl, takže jsem nalézal dvakrát. Jinak byla ale velmi pěkná a konečně to letos vypadalo zase na lezení (kromě Potštátu letos první:). Nahoře mě trošku naštvál Vaša, protože jsem tam malinko zmatkoval a on mi poradil, že je tam perfektní madlo, do kterého musím skočit. Naštěstí jsem to neudělal, protože to bych se pěkně proletěl v kyvadle. Cestu jsem ale v pohodce dolezl a byl jsem rád, Vašovi jsem vynadal a bylo. Pak jsme šli ke Krávě. To vytáhl Michal a už pak spěchal, tak jsme to vylezli a valili domů.

No a v pondělí jsem už byl zase ve škole. Kvůli talentovkám byl tento týden nastolen trošku volnější program. Chtěli jsme se s děčkama dohodnout, že pojedeme další den ráno ložit. Nějak mi ale frnkl zase blázen přes nos a rozhodl jsem se, že by bylo fajn jet už v pondělí na Malý Rabštejn a přespat tam. Menší nadšenci, co by chtěli dojet, by se pak další den pouze přidali. Nakonec jsem ukecal kamarádku. Dojeli jsme tedy odpoledne pod skály. Lucka pořád jančila, že nic nevyleze, tak jsem pro ni tahal samé lehké cesty, ale pak už mě to šlapání schodů nebavilo a vytáhl jsem jednu překrásnou V. Luca si ji podmanila, jakoby se nic nestalo a to rozhodlo, že půjdeme na šestky. O dvou jsem na Malém Ráblu věděl už z minulé návštěvy, tož jsem tam rovnou zamířil. Mocně jsem se však tentokrát zapotil a musel se hodně snažit, abych se vydrápal nahoru. Ruce jsem měl nabandaskované až běda. No, co povídat. Lucka si to taky vyběhla, ale já už nebyl se slušně zrakvil, proto jsme dali ještě jednu

IV a pomalu to ukončili. Zůstali jsme už stejně pod skalami sami. Lehli jsme hnedka u skály, posbírali jsme za tmy nějaké to dříví a kolem 22:00 jsme zalehli k večeři. Povídání historek se pak protáhlo až do půlnoci. Ráno pak kolem projel vláček a já šel pro ty, co se nás rozhodli doplnit. Vyklubala se z toho pouze dvojice spolužáček. Tož bylo jasné, že zase polezeme základ. Mně se ani do ničeho těžšího moc nechtělo, a tak to bylo fajn dopoledne, i holky

z toho dopoledne byly dost nadšené, což mi udělalo radost. Vylezli jsme snad jen 2 cesty, ale všechny to bavilo, stihli jsme vlak a nakonec i školu, takže vše dopadlo OK.

Jarní bláznění mě pak naverbovalo s Vašou, Michalem, Pavlem a Aldou do Tater! Byla už celkem obleva, a tak byl nejvyšší čas. Vyjeli jsme celkem optimálně myslím ve 3 ráno. V 7 jsme byli na parkovišti. Kluci nechtěli platit parkovné, ale než se vybatolili z auta, tak už přijel hlídač. Řekli mu, že tam budeme stát jen jeden den, ale borec musel poznat, že kecají. No, my vyrazili nahoru. Na Brnčálku jsme došli v klídečku, vybalili se v pokoji a rozhlédli se po okolí. Protože jsem si chtěl vyzkoušet něco nového, tak jsme se rozdělili na 2 skupiny. Vašek s Michalem šli na Baranie rohy a já, Alda a Pavel jsme se dohodli, že vyskotačíme nějaký žlab, který si Alda pak třeba sjede a prostě se dohodneme venku. Vylezli

jste před chatu a namířili si to do Malé zmrzlé doliny. Jak jsme se za chůze domlouvali, jestli to nestočíme taky na Baranie rohy, tak nás napravo oslovila Jastrabia veža!

Vyrazili jsme k ní. Byl tam takový zajímavý žlab a Alda říkal, že by si jej rád sjel. Když jsme se vyškrábali celkem prudkým svázkem až k němu, uvítal nás malou kamennou lavinkou. Řekli jsme si, že to stejně hecneme. Alda zachoval s mačkami a my s Pavlem jsme zatím dolezli pod takový šutrák, kde jsme chvíli postáli, když nás přeskočilo pár dalších kamenů. No, po delší domluvě jsme si řekli, že jednoduše dáme pozor a vyrazili dál. Stoupali jsme v optimální vrstvě

natátého sněhu, Alda s lyžemi na zádech. Dvakrát to bylo trochu složitější, když jsme přelézali malé sněhové návěje, ale vše dobře dopadlo. Dolezli jsme až pod skalní komín, kde Alda zhodnotil, že jde dále s námi nahoru, protože tohle sjíždět by byla sebevražda. Koukala na nás horská koza, když jsme vysílali Pavla jako tahouna. Lezli jsme nahoru myslím na 4 až 5 délek. Já se podíval, jak se to dělá, a tak jsem byl celkem spokojený. Doškrábali jsme se na Jastrabí zub.

Tady jsme stříhli svačinku, malý odpočinek, koukli na oblohu a rozhodli, že ještě něco vymyslíme. Tak jsme přešli po sněhovém poli přímo pod Jastrabiou Vežou. Tady jsme shodili batohy, Alda se rozhodl, že nakopne lyže a sjede dolů do Červené doliny a naproti si vyšlápne krásný žlábek. Protože jsme jej měli tím pádem pořád na očích a věděli, že lyžuje dobře, tak jsme nic nenamítali. My s Pavlem jsme koukli nad sebe a rozhodli se pro skalolezení☺ Batohy jsme nechali dole, vzali materiál a smažili to nahoru. Pavel na prvního, já se ještě neodvažoval zakládat jištění, a pak mu i věřit.

Bylo to fantastické lezení. Vzpomínali jsme na Vašu, že by se mu tam stoprocentně líbilo, protože to bylo opravdu vzdušné lezení, jako na Rabštejně. Na třetí délku jsem jako jistič seděl na takové krásné policičce, hojdal nohama nad pěkným srázem a koukal na Aldu, jak sjíždí ten vyhlédnutý žlab. Pavel taky koukal, a pak už pokračoval v lezení. Jak jsme později konstatovali, přímo nahoru by to bylo opravdu překrásné lezení, ale tak za VI. Pavel to traverzнул, a tak objevil velmi pěknou IV☺, kterou jsme vylezli v pohodě až nahoru. Pak, aby bylo učiněno zadost horolezeckému fanatismu, jsme už bez jištění došli na vrchol. Udělali vrcholové foto a šli hledat místo, odkud tak asi slanit.

Našli jsme pro to určené smyce, ale přesto jsme se práskli a slanili vedle sedla. Není to pravda stoprocentní prásknutí, protože lano by nám ideálně dosahovalo až k jednomu boráku, který jsme ovšem neviděli, a proto jsme tam nechali jednu smyci o něco výše a z ní slanili druhou délku až k Aldovi, který na nás už čekal a mrznul. Alda byl taky celkem spokojený. Sestoupili jsme pro batohy, a pak sjeli, my s Pavlem po zadku, Alda na lyžích, dolů do Červené doliny. Já vyzkoušel sněžnice, které jsem měl s sebou a už jsme bez problému slezli až na chatu, kde jsme se potkali i s druhou skupinou, která byla také ze svého dne nadšená. Pověděli jsme si zážitky a uvařili věču. Unavení jsme šli pak celkem rozumně spát s nejasnými plány na další den. Ráno nás po probuzení uvítal déšť a tak bylo jasné, že veškeré plány padly a my půjdeme dolů. Tož jsme se váleli v postelích neskutečně dlouho, když nám přišla oznámit krásná chatárka, že nám vykradli dole auto. Tož jsme se spakovali, poděkovali, zaplatili a valili dolů. No, pokecali jsme si s policajty, hlídačem parkoviště, zakryli pláštěnkami promočená sedadla a jeli domů.

To bylo jaro a teď hurá učit se, učit se, učit se!!

16. 3. 2007	Teplice nad Bečvou
3. 4. 2007	Hluzov
6. 4. 2007	Klenov
8. 4. 2007	Teplice nad Bečvou
9. 4. 2007	Potštát
11. – 14. 4. 2007	Ilanáč
20. 4. 2007	Teplice nad Bečvou
21. 4. 2007	Hůrka
22. 4. 2007	Týn nad Bečvou
23. – 24. 4. 2007	Malý Rabštejn
28. – 29. 4. 2007	Vysoké Tatry – Jastrabá Veža (2137m.n.m)

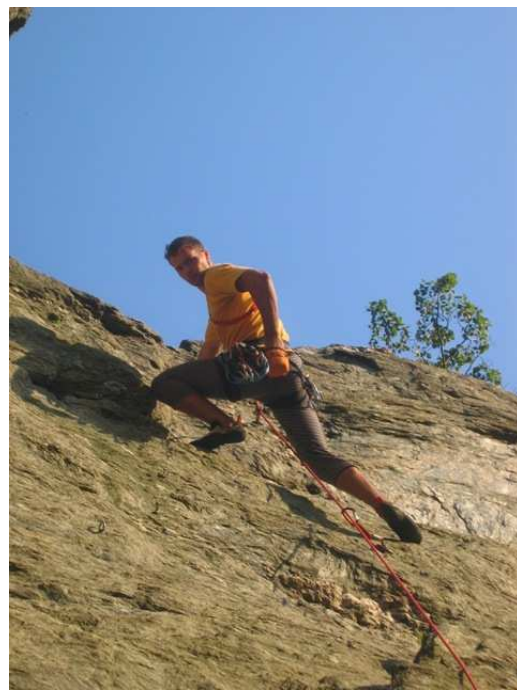
Neskutečná paráda

Jednomu ze svých nejlepších přátel, Jirkovi Menšíkovi, jsem kdysi slíbil, že jej jednou, až budu trochu zdatnější lezec, vezmu na skály. Několikrát nám to kvůli dešti nevyšlo, ale letos jsme se domluvili tak, že to klaplo. Na první setkání se skálou mi přijde nejlepší Velký Rabštejn. Tak jsem jej vzal právě tam.

Celý víkend jsme spolu hráli beach volejbalový turnaj, tak

jsmo měli dost času vše domluvit. Jura vzal auto, já sehnal materiál a přibrali jsme ještě jednoho

kamaráda, Zbyňu. Skočili v úterý 7.8. do auta a uháněli směr Bedřichov. Zaparkovat zde auto byl celkem kumšt, protože nějaký inteligent stál napříč parkovištěm, což mu taky vzkaz za stěračem náležitě zdůrazňoval. Taktak jsme auto nacpali „do křáčí“ podél parkoviště a vyrazili s batohy nahoru. Dorazili jsme tam kolem půl jedné, postavili stan, naházeli do něj všechny věci, cosi pojedli a vyrazili k věži u buku. Zde jsme si vyběhli hranu u buku s tím nádherným chytlavým převisem před závěrem. Pak jsem klukům vytáhl patičku. Na té se řádně vytrápili a trochu jsem je pak musel povytáhnout na laně, ale zvládli to nakonec oba. Přesunuli jsme se na Masiv u Panny u vylezli zde Hmyzovou. Už ale bylo k 7 a my chtěli ještě povečeřet a pak skočit na pivko, proto jsme to utli a Jura vyrazil rozdělat oheň. Měl jsem ale ještě chuť někde se malinko více vybít, tak jsme zašli se Zbyňou k druhé věži a tam jsem si vybral evidentně moc nelezenou spáru mezi hranou u Milanova převisu a Bivakovou. Bylo to mokré, samé kapradí a docela dost ostré. No, co se budu rozplývat nad rozlitym mlékem, nedolezl jsem dál jak ke druhému kruhu, neměl jsem na to! Skončilo to pořezanou dlaní a prsty, prostě nic moc pěkné lezení. Když jsme pak dorazili dolů, tak oheň už hořel a Jura nařezával kabanosy. Donesli jsme si k ohníčku i piva, a tak jsme se měli fajn, akorát nám začalo malinko poprchat, tak jsme se schovali pod stromy. Když jsme pak dojedli, šli jsme do hospůdky, nalili, jak říká Žabák, pár piv do palice a přečkali tam nejprudší dešť. Zavírali zde ve 21:00, tak nás pak pomalu vyhodili a my šli do stanu spát. V noci opět trochu sprchlo. Ráno jsme vstávali na Juru celkem brzo, na nás se Zbyňou celem pozdě. Skočili jsme zrobit nějakou hygienu, nabrat vodu, uvařili čaj, udělali snídani a kolem 9:30 myslím jsme vyrazili do stěny. Šli jsme rovnou na třetí věž. Můj plán bylo přelézt variantu pupku, což se bez problémů povedlo. Kluci s tím napřed trochu zápasili, ale zvládli to parádně oba. Pak jsme si stříhli jeskyňku. Chtěl jsem s nimi přelézt i Donaldovu, ale přemluvili mě, abychom napřed šli na Zapomenutou. Bylo to takové milé lezeníčko. Na vrcholu jsme si udělali parádní fotku a slezli dolů. Bylo už k poledni, tak jsem to viděl už tak maximálně na 2 cesty, a pak na oběd. Sám jsem si chtěl dát Dračí, ale nacpal jsme se omylem mezi ni a Pověste ho vejš, což nebylo úplně zadarmo. Velmi rychle mi naběhly bandasky, a tak jsem to radši u druhého jištění opět zabalil, slezl tak půlmetr nad první kruh, ale tam mi vážně došlo. Zbyni jsem se stihl jen zeptat, jestli mě má a s poznámkou: „Tohle nemám rád!“ jsem se pustil skály. Trošku jsem kluky tím překvapil, a tak se Zbyňa projel výtahem až ke mně. ☺

Vylezl jsem ještě sundat jištění a šli jsme na Květinu. Zbyňovi jsem navrhl, aby si ji vytáhl, což zvládl bravurně. Napřed se mi lézt ani nechtělo, ale nakonec jsem si řekl, že klukům udělám nějaké fotky, a tak jsem to vyběhl za nimi. Bylo to fajn, pak jsme slanili a valilo se udělat oběd. To se trochu protáhlo, a tak jsme do stěny šli až kolem 16:00. Vzal jsem kluky na Sokolí spáru, kterou oba přešli parádními sokolíky. Pak jsme pobalili všechny vercajk, rozdělili si jej mezi sebe a šli do Zelené. Tu jsme v pohodě přešli a kluci byli zcela nadšení. Přesunuli jsme se k hradebnímu bloku a dali si tady něco mezi Schody do nebe a Bukvicovou. Potom jsme vyběhli na vyhlídku a šli k hlavnímu masivu na Z Čech až na konec světa. Tohle byl vymazlený bonbónek na závěr. Chtěl jsem se ještě dolozit na Milanově hraně, ale kluci mě přemluvili, abychom to už utli a radši si déle pokecali u piva, aby nás nepřekvapila tma. Měli pravdu, vždyť bylo už kolem 20:00. Vaření večere se tedy nekonalo a

šlo se rovnou do hospůdky. Seděli tam i nějací lezci z Čech, a tak jsme trošku pokecali. Když už byli všeci řádně pod parou, neboť hospoda nezavírala a nezavírala, tak se ti čehůni rozhodli, že půjdou lozit za tmy. No, byli to kluci, kteří už evidentně měli něco za sebou. Šli k třetí věži a lezli tady Komínek a Olomouckou. Zbyňa s Jurou byli nadšení. Další den, kdy mě spícího pod širákem v noci probudil pes, který mi oblizoval obličej, se mělo už udělat škaredě, a tak jsme si řekli, že asi pojedeme domů. Šli jsme lozit o hodinku později jako včera a tak nějak ze všeho vyplynulo, že to nebudeme přehánět. Já si slíbil, že jim vytáhnů Hranu Riga, na které jsem si loni tak pekelně odskočil. V tom místě, kde jsem minule vypadl, mi zadek cvakal osmičku drát, ale přišel jsem na to, kde byla chyba. Nacpal jsem se totiž tehdy moc doprava, asi až do cesty s názvem Let orla, což jsem pak v zápětí také zinscenoval. Tentokrát jsem to vzal za hranu a najednou to šlo. Vyskákákal jsem to absolutně bez problémů a myslím, že už by tam nikdy snad nemusel být žádný problém. Kluci si to vylezli za mnou, a pak jsme slanili. Přesunuli se opět na Květinu, kde jsme měli hlášku, že na té cestě vpravo od té III je zarvaný friend. Zkusil jsem si tady, jak se leze bez lezeček a za mnou dolezli i kluci, každý jsme šli jinou variantou, ale friend jsme nenašli. Pofotili jsme, pojedli nějaké sladké, akorát pití nebylo moc jak vynést nahoru, tak jsme žízniví museli dolů. Chystal jsem se jít znovu zkusit tu Dračí, ale začaly se honit mraky, takže jsme radši rozhodli, než to napínat, v klídečku sejít dolů, sbalit se, uvařit a jet domů. Stihli jsme vše akorát. Když jsme dobalili stan, začalo pokapávat a když jsme sedali do auta, spustil se déšť. Dojeli jsme domů a já můžu s maximálním přesvědčením říci, že tyhle 3 dny byla prozatím má nejkrásnější lezecká akce, včetně loňských Alp. Nevím, v čem bylo to kouzlo, snad v té kamarádké pohodě, snad v těch krásných cestách, co jsme si vybrali, snad v tom počasí, nebo možná v tom odpočinku. Každopádně to byla nádhera!:)

a navíc

Kromě této akce se letos povedla spousta dalších. Mezi ty nejexkluzivnější patřila asi srpnová výprava s Aldou a Renčou za znovuobjevením Lačnovských skal. Bylo to perfektní, krásné, ačkoliv krátké lezení v přenáherném prostředí bez lidí. S Ondrou „Urbecem“ jsme vyrazili do Týna, svého bratra jsem vzal jak do Týna, Hluzova, tak i na Potštát. S Davidem Baštanem jsme naplánovali pro něj a jeho přítelkyni a pro ještě jeden páreček 2denní výlet na Velký Rabštejn, který také proběhl ve velkém stylu. S tímto Davidem jsme pak ještě zajeli do Hluzova, na Potštát i Kružberk a je to možná budoucí adept na vstup do našeho HO. S Pavlem Dvořáčkem jsme byli na Potštátě, s Žabákem a Renčou na Čert'ácích, a pak i s Michalem na Velkém Rabštejně, kde se nám opět nabalilo mnoho velkých zkušeností. Prostě lezlo se, kde se dalo, ale ne proto, abychom překonávali co nejtěžší cesty, ale protože nás to baví. Být v pohybu, být spolu a být u skály. Takže lezení zdar☺

Letní dovolená 2007, tentokráte jako pocta Juliu Kugymu

Loňské zážitky z Allalinhornu, zpestřené vrtulníky, omrzlinami a bivakem ve vichřici Rudu utvrdily v přesvědčení, že už na ledovec v žádném případě nechce. Moje argumenty o šetrnosti ledovce k jeho kloubům hravě vyvrátil výrokem, že jeho kyčle jsou už v důchodu a tudíž Chorvatsko a moře vidí jako to pravé ořechové. Nakonec jsme se dohodli na týdně v Julských Alpách a týdně u moře. Několik večerů jsem strávila čtením Kugyho knihy Ze života horolezce (jeho nadšení pro bivaky od jisté doby nesdílíme) a taky jsem stáhla z internetu pár popisů výstupů v Julkách. Ruda je přečetl s lakonickým konstatováním – bolí mě nohy, jen to čtu.

Vyjeli jsme v neděli 29.7. směrem na Tarvisio v Itálii, tedy na západní stranu Julských Alp. Ze Sella Nevea jsme za použití lanovky na Rifugio Gilberti vylezli ferratu Via Julia na Kanin (2587 m n.m.). Ledovec pod nástupem bylo jen větší strmé sněhové pole, takže dle popisu prý nutné mačky se pouze vynesly na Kanin a zas dolů.

Dalším vrcholem byl Mangart (2679 m n.m.). Zvolili jsme opět ferratu, a sice vzdušnou a moc hezky vedenou Via Italia z italské strany od bivaku Nogara na Malý Mangart a dále normálkou na hlavní vrchol s úporným obcházením celého kopce přes S na V.

Náš poslední vrchol v Julských Alpách byl rozložitý a majestátní Prisojnik (2547 m n.m.). Auto jsme nechali na sedle Vršič. Kopiščarjeva pot přes „Okno“ měla být podle popisu úžasným zážitkem. A taky byla. Svislé a místy převísle úseky, dobře zajištěné, jedno úzké místo dokonce s plazením - batoh docela zavazel, minimum lidí, zato hodně kytek a krásné výhledy. Nejpůsobivější byl výlez přes Okno na hřeben. Došli jsme pak od Okna normálkou až na vrchol a potřetí jsme obdivovali panoráma hor a dolin kolem nás.

Kempink Soča u Bovce byl naším basecampem v Julských Alpách. Tady na osvědčeném vaříči vznikaly kulinářské divy jako motivace pro výstupy – sladké ovocné knedlíčky měly jako obvykle nejvyšší prioritu. Odpočinkové dny jsme nepojali jako lenošení, byli jsme třeba u Izviru Soče, v Lepene dolině jsme prošli Šunikov vodní gaj (vodopádka a tůň potoka). Koupání v Soči moc nedoporučujeme kvůli infarktové ledové vodě. Vodáci ale vypadali docela spokojeně. Prošli jsme taky pěkně upravené centrum městečka Bovec. Nad Trentou je známá socha Julia Kugyho, velkého obdivovatele těchto hor. Souhlasíme s ním, v Julkách je opravdu moc pěkně.

Týden utekl rychle, sbalili jsme se a vyjeli k moři. V kempu Stupice u Puly jsem už byla v roce 1987 s oddílovým zájezdem, tahala jsem tehdy po Julkách obě dcery, a tady jsme tenkrát strávili konec pobytu. Bohužel, co se vybavení kempu týká, se tu za 20 let téměř nic nezměnilo. Nepořádek stejný, ne-li větší. Aspoň moře bylo čisté, modré a voňavé. Koupání a lenošení nás bavilo 2 (slovy dva) dny. Třetí den jsme poskládali stan, prošli se starobyrou Pulou a honem z toho mraveniště ujížděli do Karavanek, kde jsme už taky dříve dvakrát byli. S letošní krásnou dovolenou jsme se rozloučili túrou z Jezerska přes Českou Koču a Koču Na ledinách. Hory byly stejně pěkné, tiché a bez davů lidí jako kdysi.

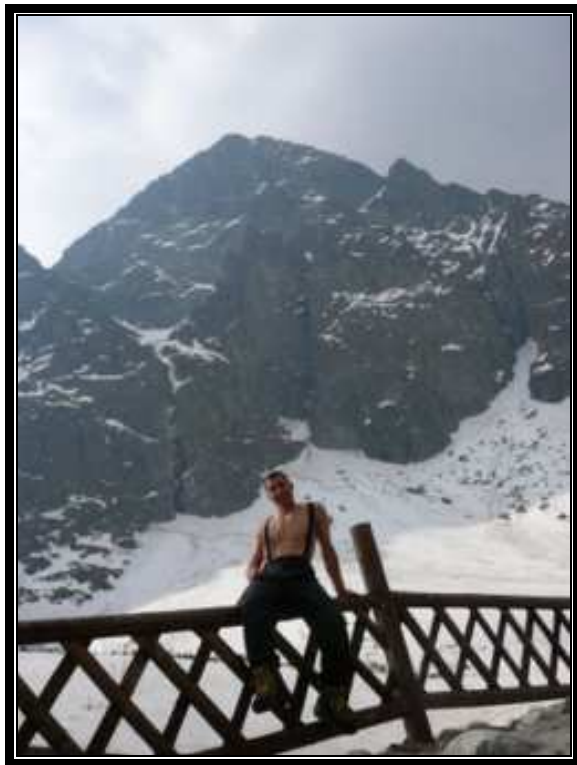
Při zpáteční cestě jsem vymýšlela, kam příští rok. V roce 2001 se nám moc líbilo v Itálii, v dolině Valsesia pod jižní stěnou Monte Rosy (mimochodem taky srdeční záležitost pana Kugyho). Jak jen Rudu zase přesvědčím..

Všechny příznivce hor zdraví
Olga a Ruda Klvaňovi.

P.S.

Z článků mladších členů oddílu je vidět, že lezou hodně, dobře a mají pěkný vztah k horám, přírodě i kamarádům na druhém konci lana. My staří – dle ČHS „zkušení“ - z toho máme opravdu dobrý pocit.

Michal Gerla.....jak jsem prožil rok 2007

Tatry jsou prostě Tatry
..... nádherný výstup na
Baraní rohy byl nádherný.
Byli jsme tam
s Vaškem.....
LP 28-29.4.2007

To je dřina.....
nevím, kdo ty vrcholy
udělal tak vysoko :o)

Základ je ..... se domluvit. Když jeden spadne třeba doprava, ten druhý musí skočit doleva. Ale jsem zvědav, kdo tam dolů dobrovolně skočí (musí) :o)

Tatranské solárko :o)

A jak Vašek říkal.....
„Bych se vykašlal na mačky, to bych si je musel vytáhnout z batohu, seřídít.....
Já to prostě zvládnu jen s cepínama“
.....:o)

V horách, když už člověk nemůže..... a je večer, tak prostě rozbalí stan a jde spát. O to je pak pěknější fotka ráno, když zjistí, že spal v laviništi :o)

Velký Rabštejn	15 cest	IV – VI
Malý Rabštejn	10 cest	IV – VI
Kružberk	15 cest	IV – VI
Helšťtýn	20 cest	IV – VI
Potštát	3 cesty	IV – VI
Suché skály	10 cest	IV – VI

Chtěl bych vám všem popřát do nového roku hodně horo úspěchů ....
Ať máme v ročence příští rok co číst :o)

Rok 2007 aneb problémy se zdravím

Pro ročenku HO Hranice 2008

Z výstupu na Javorový štít od východu

Je schůzovní víkend našeho oddílu a já konečně vymyslel nosné téma na letošní příspěvek do ročenky 2008. Horolezci a zdraví, to je téma docela zábavné i poučné. Dodnes si vzpomínám, jak se parta v táboře pod Everestem bavila na můj účet, když mně doktor musel rozřezat čelist, aby vytlačil hnis a celé místo dezinfikoval peroxidem vodíku k obveselení davu horolezců a já pochopitelně bublal, jako kdybych měl vzteklinu. Tento problém mám však už delší dobu vyřešen.

Poměrně dlouho mě trápí bolesti v bederní páteři. Akutní příznaky, kdy jsem se ráno probudil, ale nemohl vstát z postele, jsem pomalu, ale jistě vyměnil za problémy chronické, které mě trápí už asi 5 let.

Ještě na podzim roku 2006 jsem zorganizoval rodinný výlet na kolech do Jeseníků. První zastavení cestou do místa ubytování na Rejvízu u přehrady Slezská Harta pro mě znamenalo, že sportovní cyklo-výlet skončil (po mém pádu v zatáčce na mokřém asfaltu na naplaveném šterku) objížděním špitálů v tomto regionu. Ještě, že jsem byl schopen se sám zvednout a dojet k zaparkovanému autu a nemusel jsem volat policii, protože bych určitě dostal pokutu za to, že jsem si způsobil úraz. Tento paragraf je však v současnosti naštěstí už zrušen, ale přesto nedoporučuji nikomu si zbytečně lámat údy při pádech z kola. Alespoň jsem důvěrně poznal nemocnice v Bruntále a Krnově a následně i v Ostravě. A všem mohu vřele doporučit mít přílbu na hlavě, asi mě zachránila od podstatně větší pohromy než je zlomená ruka.

Taktně skrývám levou ruku v dlaze pod tričkem a ještě ji maskuji nabídkou sladkostí

Po mnoha vyšetřeních jsem byl donucen podstoupit, podle vyjádření ošetřujícího lékaře, banální operaci na cca půl hodiny. Naordinoval mi příjem do nemocnice ráno nalačno, kvůli vyšetření, ale neřekl mi, že příjem se rozumí, že v nemocnici strávím několik dnů, podle toho, jak se bude vyvíjet můj pooperační stav. Přišel jsem do nemocnice s pracovní taškou... Už jsem poučen...

Na třídní pobyt v nemocnici mi zbyla vzpomínka v podobě asi 3 cm šroubku, kterým mi sešroubovali natrvalo moji člunkovou kost (ani nevím k čemu...) v levém zápěstí. Na letišti ale přes rentgen procházím bez zvonění. Mám ověřeno, šroubek byl vyroben z nějaké slitiny titanu. Následovalo asi 20 rehabilitací, jenže sotva byla ruka trochu funkční, bylo třeba, nyní už v dubnu roku 2007, odjet na oddílovou akci do Vysokých Tater na Zbojnickou chatu.

Výkvět oddílu před Zbojnickou chatou na samospoušť

Skvělá akce, skvělá parta lidí, oslavili jsme Rudovy jmeniny a podnikli několik turisticky atraktivních výletů. V podstatě, kromě malé skupinky oddílových extrémistů, kteří použili lano při návratu z túry (sestup JV hřebenem přes Svišťovou kopu), jsme používali jen mačky a cepíny a šlapali jsme bez aktivního použití lana, i když jsme ho vždy v batohu nosili.

Oddílový výstup žlabem na Javorový štít (a toutéž cestou zpět)

Poslední den pobytu, kdy se naše skupinka vydala na výšlap žlabu na Studené sedlo, které zvládla po kratší diskusi i moje Evča. Zážitek nemusí být krásný, hlavně, že je silný...V podstatě po suti jsme vystoupali dále ze Studeného sedla až na Východnou Vysokou. Po svačince a slunění jsme začali sestupovat směrem k Polskému hřebenu.

Na Polském hřebenu

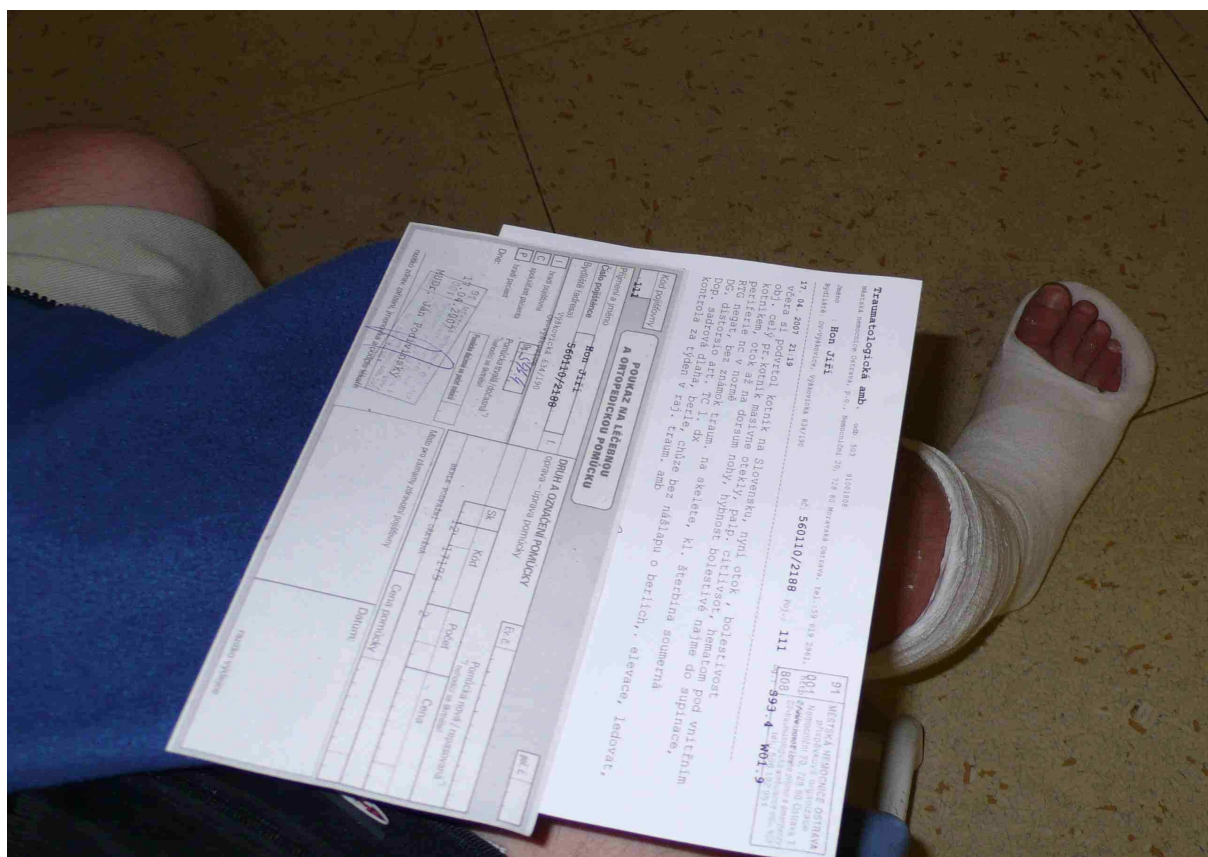
Ve značené, ale místy lehce zaledněné cestě jsem hledal nejschůdnější sestupovou cestu pro Evu a byl stále pod ní, abych mohl v případě nutnosti zasáhnout. Ale v jednom okamžiku se mi zvrtil pod nohou kámen a mně bylo hned jasné, že situace sice není zoufalá, ale noha v pořádku není. Na Polském hřebenu nazýváme mačky a sestupujeme do Svišťové doliny a následně stoupáme na Prielom.

Na sestupu z Polského hřebene vládne ještě naprostá zima, takže nám při nazouvání maček stačily docela zmrznout prsty na rukách, ale při výstupu na Prielom je zase takové vedro, že někteří to vzali od půl pasu nahoře bez...Sestup z Prielomu si moc neužívám a snažím se pravou nohu co nejméně zatěžovat. Po příchodu na chatu dostávám zimnici a po večeri následně řešíme případné zavolání vrtulníku nebo HS. Od chataře se dovídáme, že když se zavolá vrtulník přímo, tak jeho zaplacení spadá pod naši pojistku, ale v případě, že vrtulník zavolá HS, tak to platí postižený. Inu, prý slovenské specifikum...Ráno moje noha, po vydatném odpočinku a podložení polštáři, vypadá docela k světu a tak se rozhoduji pro alternativu sestoupit po vlastních, zvládám se dovléci až na Hrebionok, ale jsem moc rád, že zde mě Ruda s Olgou nakládají do auta a dovážejí mě až domů.

Po sestupu ze Zbojnické chaty na Hrebionku

Jen pro jistotu jsem si zajel večer předaným služebním autem do nemocnice, abych svou dušičku ujistil, že se žádná kostička neporouchala. Dobrá zpráva – kosti nepovolily, ale na týden jsem dostal sádrouvou dlahu včetně dvou berlí, které mi vyzvedla Evča a která musela i řídit firemní auto z nemocnice domů. Se sádrou to opravdu nejde.

V nemocnici na Fifejdách po zákroku

Kdykoli jsem dal v následujícím týdnu nohu dolů, tak mě nesnesitelně bolela, asi tak, jako když mi v roce 1981 spadl na Čiernom štíte na pravou nohu asi metrakový kámen a rozdrtil mi kostičky v nártu. Ale to už je moc dávno...

Za týden jsem se o berlích, hnáty křivé, pod plachetkou osoba... dobelhal do nemocnice na Fifejdách s tím, že jsem očekával, že mi dají asi nějakou ortézu, ale po letném pohledu pana doktora na moji stále opuchlou a barevnou nohu se dovídám nepříjemnou diagnózu – přetržené šlachy v kotníku. A místo ortézy dostávám sáдру (ne už jen dlahu) skoro na další tři týdny. Ale všechno nepříjemné jednou skončí, sundávají mi sáдру a asi za týden nastupuji opět, už k mé dobré známé rehabilitační sestře a snažím se nohu zrehabilitovat za 24 návštěv do konce června tak, aby následně mohla zvládnout další rehabilitaci a plnou zátěž alespoň na kole o prázdninách. Od půlky června jsem schopen obejít náš panelák už i bez berlí.

Přetržené vazy mi srostly docela dobře (stále nechápu, jak je to vůbec možné...), při chůzi to stále bolí, ale na kole mi to skoro vůbec nevadí. Druhý týden v červenci rehabilituji v rekreačním středisku Podhájská na jižním Slovensku a s překvapením zjišťuji, že jsem si o jižním Slovensku z map měřítko 1:1 000 000 udělal mylnou představu.

Podunajská nížina v okolí Podhájské - slunečnice všude kolem nás

Podunajská nížina má i své zvlnění a místní kopce v okolí Podhájské jsou dost táhlé a dají pořádně zabrat. Všude kolem samé slunečnice nebo obilí. A skoro stále vydatně fouká, pochopitelně, že nikdy do zad. Takže když jsme dojeli zpět do Podhájské z Nitry, kde jsme ještě pěšky pochodili po památkách, tak na našich tachometrech bylo rovných 100 km a Evča mě chtěla skalpovat a vyhrožovala celodenním ležením a mácháním se v teplé podhájské vodě na koupališti. Nakonec to skončilo kompromisem s tím, že já si jel po ránu (od 5-8 hod) zajezdit sám a Evu jsem nechal v klidu se dospat. Potom jsme oba skončili na koupališti a večer po celodenním máchání se v teplé vodě (nebo i plavání ve vodě studené) byla taková únava, že se už nechtělo vyjet ani mně. Je pravda, že se na koupališti nacházely docela pěkně vyvedené sochy a já si mohl šáhnout...

Výstava dřevěných soch na termálním koupališti v Podhájské

Přelom července a srpna trávíme opět cykloturistickou dovolenou, tentokrát v Panenské Rozsídce, tj. obci, v jejíž těsné blízkosti (cca 2 km) pramení řeka Dyje.

Polní cestou kolem rybníka k lesu –směrovka označující cestu k prameni Dyje

Výtvarné pojetí okolí pramenu Dyje je poněkud zvláštní...

Noha se dále lepší a proto podnikáme první výlet lesními pěšinami v délce asi 12 km, ale toho jsem už měl nakonec docela dost.

V polovině srpna ještě „hlídáme“ dům Olze a Rudovi (kteří byli na dovolené na horách ve Slovinsku) a staráme se o krmení jejich dravé zvěře (2 kočky).

V přerovském parku (dojede se skvělou cyklostezkou kolem Bečvy z Hranic až do Přerova)

Tolik cyklokilometrů se mi o prázdninách (dovolené) ještě nikdy nepodařilo najet.

Můj milý mladší kolega v práci mi s jistým potutelným úsměvem líčil po mém návratu, když se prý naši zákazníci ptali na mé zdraví, že jim řekl asi následující :“Šéf má bolavá záda a jel si je léčit do Tater na Slovensko, tam si přetrhl šlachy v kotníku a dostal sádru a berle, ale protože si ještě předtím zlomil ruku v zápěstí a v lokti na kole, tak nemůže ty berle používat a proto leží doma“. Pochopitelně, že to s tou rukou poněkud přeháněl. Tyto věty mi říkal v pátek, když měl sbaleno na víkend a odjížděl do Jeseníků. Říká se, že boží mlýny melou pomalu, ale v tomto případě si přichvátly. V sobotu mi přišla SMS: „Šéfe, hádej, co mám ? Podvrtnutý kotník a nohu v sádře...“

Noha není dodnes v pořádku a to mám po třech injekcích, kterými se mi do kotníku (někam do přesného místa v oblasti přetržených šlach) snažili pod tlakem z různých stran napumpovat injekčně nějaký výživný gel. Prý musím ještě vydržet nějaký ten pátek, než výživa zabere a vykoná své, ale mé pocity jsou bohužel stále horší. Vždy po ránu (ale stačí i po 20 min. klidu) mi noha zatuhne a vždy znovu a znovu ji musím rozcvičovat.

Vylézt ve sněhu nalehko na Lysou horu nebo na Pustevny a Radegast je v současnosti asi tak největší zátěž, co si zatím troufnu realizovat. Silvestr jsme si ale všichni (účastníci) skvěle užili, nebyl jen výlet, ale i gulášek, nějaká ta lahvinka dobrého moku a nechyběla ani kytara a dobrý kytarista. Víno, ženy, zpěv a taky došlo na tanečky, takže jsem trénoval i svoji bolavou nohu.

Připijíme si teplou medovinou u Radegastu 31.12.2007

Jiří byl osobností večera – zpěvák i tanečník k pohledání

Ale další Tatry se už plánují a neměl bych tam chybět...

Odpočinek na sestupu Velkou Studenou dolinou na Hrebionok

Tělo má jít sice do hrobu zhuntované, ale všem mohu vřele doporučit, abyste to s tím huntováním nepřeháněli tak jako já. Bolí to a prognóza do budoucna je skoro jistá...

Všem přeji hodně pohody do dalších výstupů i našlapaných a naběhaných kilometrů.

Jiří Hon.

Fotodokumentace z dalších sportovních i společenských akcí roku 2007

Rodinný výlet na běžkách – Pustevny – chata Mír a zpět

Na dálnici ještě 2 měsíce před jejím otevřením, v pozadí teplárna Třebovice

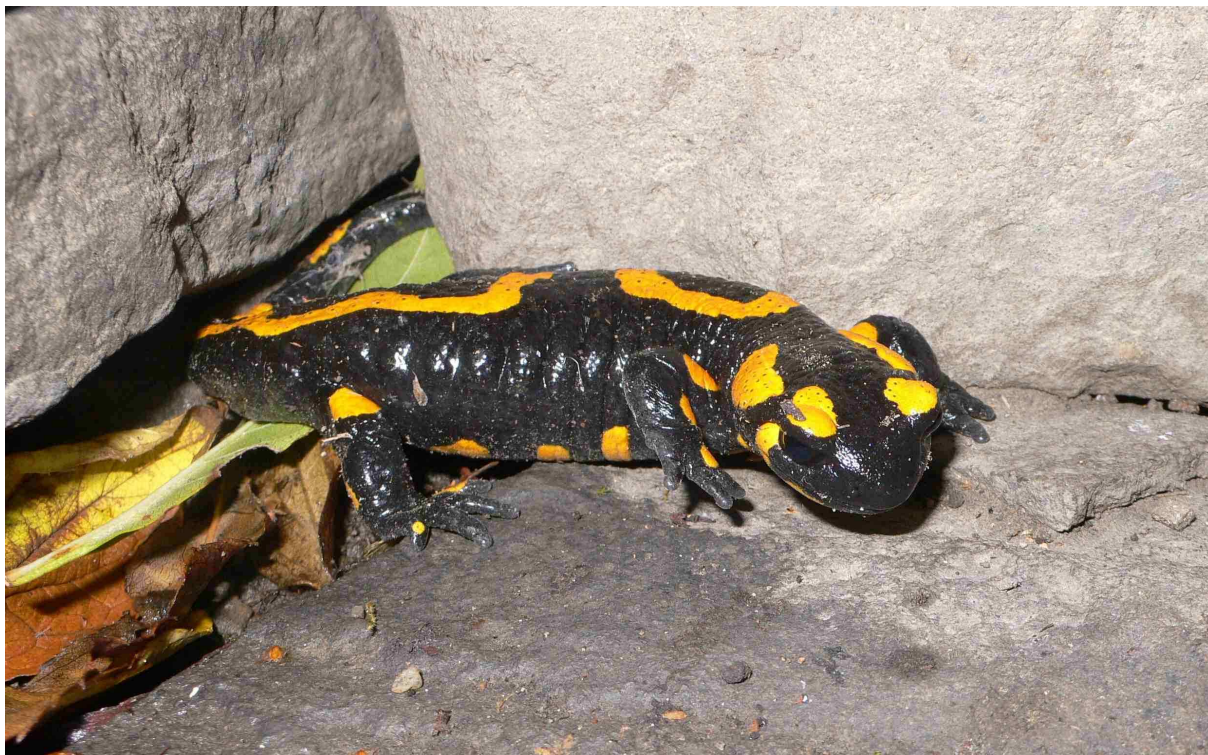
Na dálnici v hejnu racků v blízkosti skládky v Hrušově

Brigáda na dřevo – pomáháme Mileně a chystáme zásoby dřeva z bříz na zimu

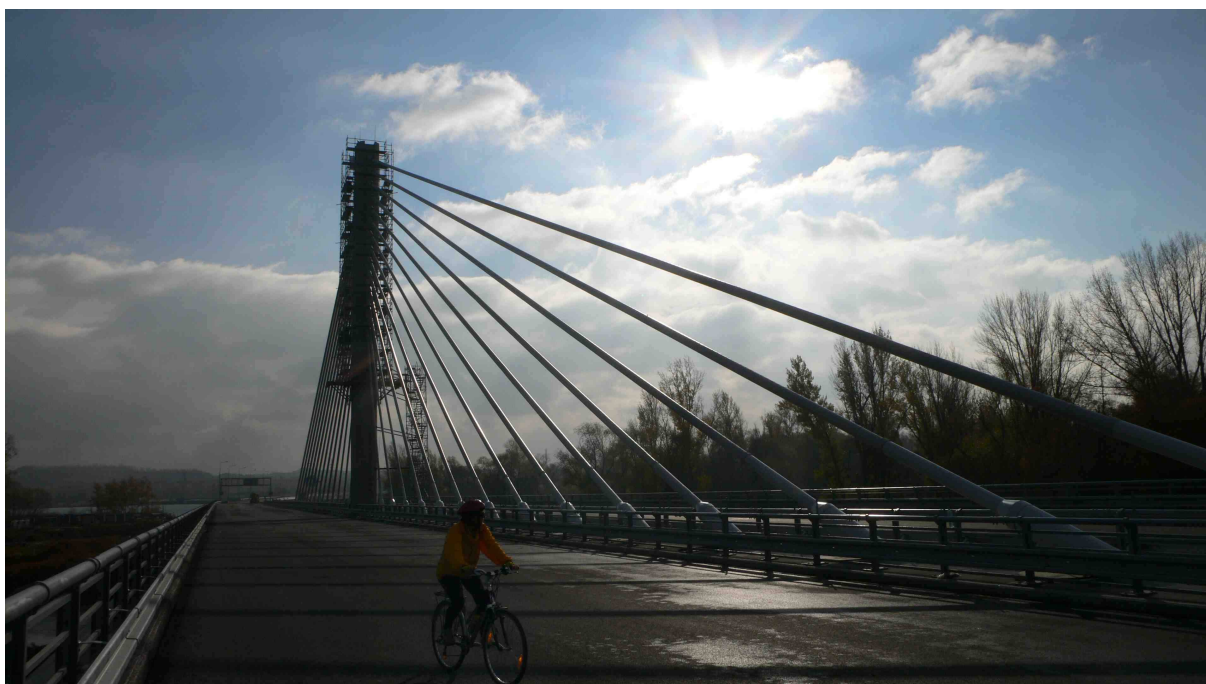
Úlovky těch, které se neúčastnily řezání dřeva, ale staraly se o naše žaludky (mimo obr...)

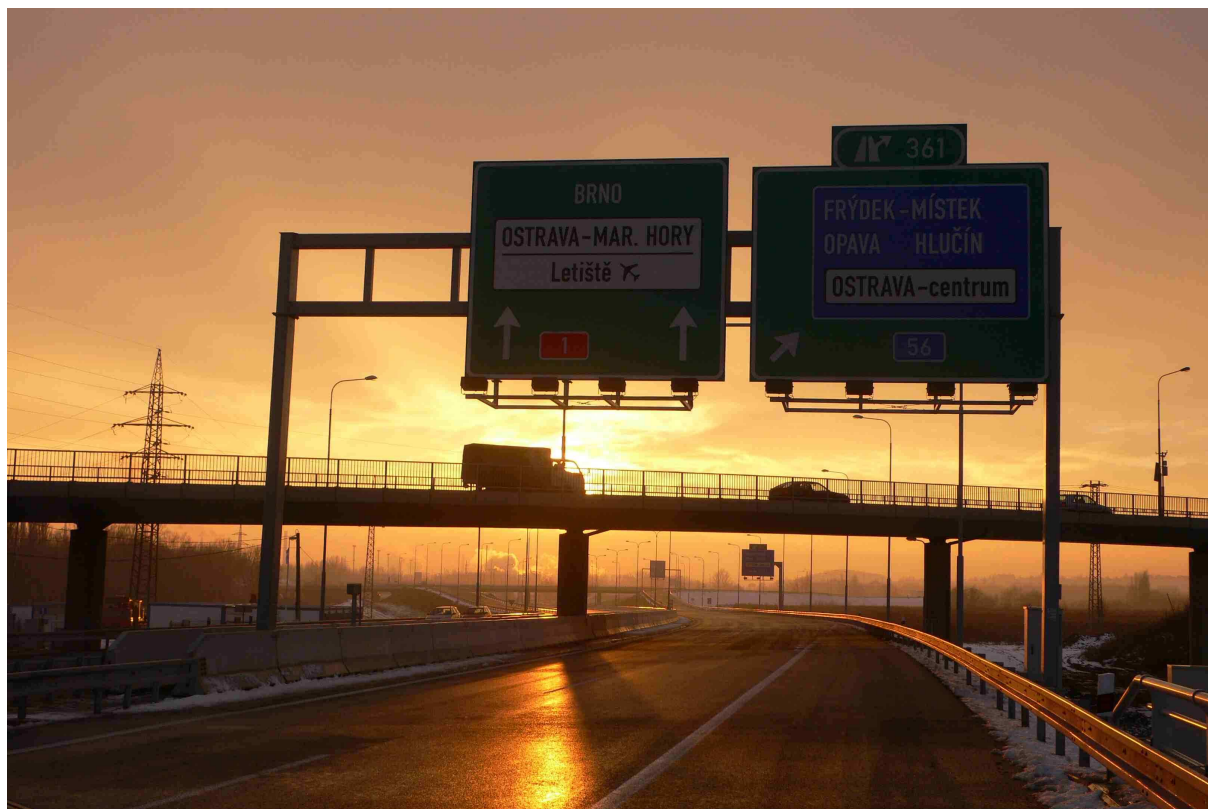
Obyvatel naší studánky, živý důkaz toho, že voda je zde skvělá a nezávadná

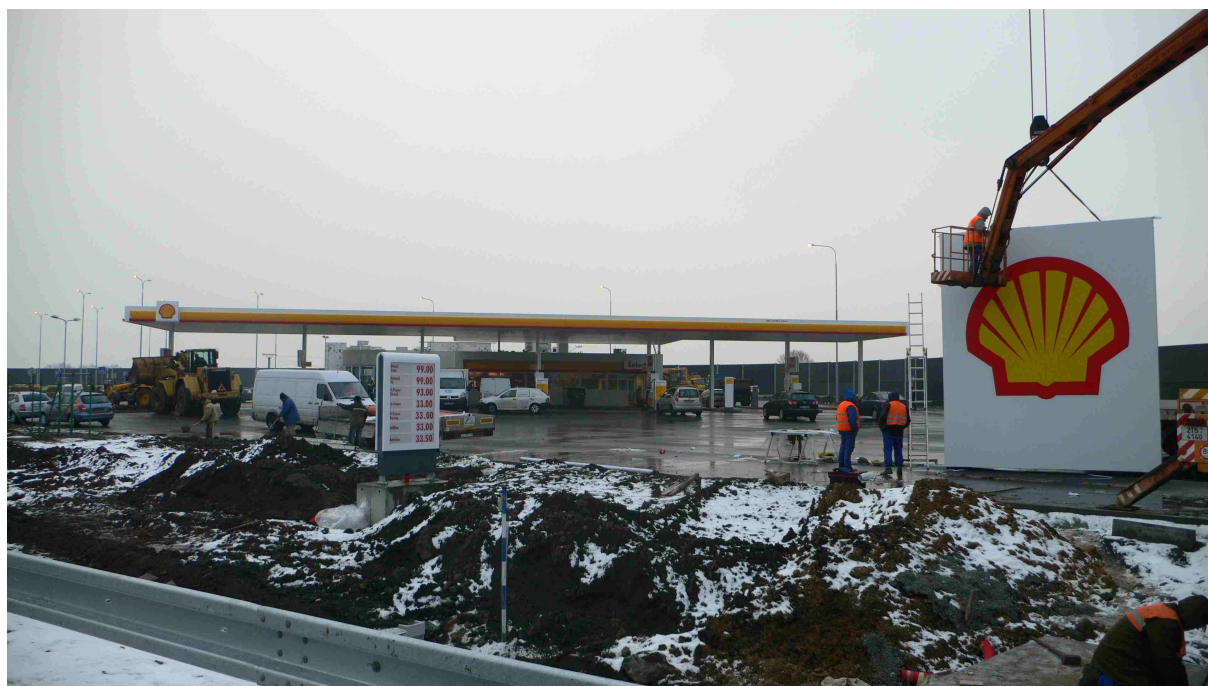
*Trojlístek himalájských tygrů – Zdenek Hrubý, Radek Jaroš a Lad'a Drda na srazu v
Bezuchově*

Moderní most přes řeku Odru byl asi měsíc před otevřením dálnice už téměř zcela dokončen

Poslední den pře otevřením dálnice – 30.11.2007, jsem jediný cyklista na dálnici

Den před otevřením dálnice – stav prací na benzínové pumpě mezi Bohumínem a Ostravou

Horolezecké začátky

K horolezectví jsem se dostala přes našeho pana předsedu, který mi navrhl, abych s ním, Mrazíkem a Žabákem jela na horolezeckou stěnu do Holešova. Sice jsem měla obavy, ale pak jsem si řekla proč ne, zkusit se má všechno. Po krátké instruktáži jak se co váže, jak se jistí a podobně jsme šli na věc. Když jsem si stoupla pod tu stěnu, řekla jsem si, jak se tam nahoru dostanu??? Po velkém úsilí jsem vylezla tu nejlehčí cestu a připadala jsem si, jako bych tam lozila už dvě hodiny 😊

Druhý den ráno jsem si sice nemohla zavázat tkaničky u bot, ale nadchlo mě to tak, že jsem začala na stěnu chodit pravidelně. Později jsem se byla podívat na horolezeckou stěnu do Bystřice nad Pernštejnem, která byla obrovská a moc se mi líbila. Jeli jsme na stěnu i do Olomouce, ale ta nás tak nenadchla a navíc tam bylo plno študáků, tak jsme si ani moc nezalozili. Teď chodím pravidelně na stěnu do Ostravy, protože tam studuji, a v létě chodím pravidelně na stěnu i do BSS klubu v Drahotuších, je sice malinká, ale na vyblbnutí dobrá.

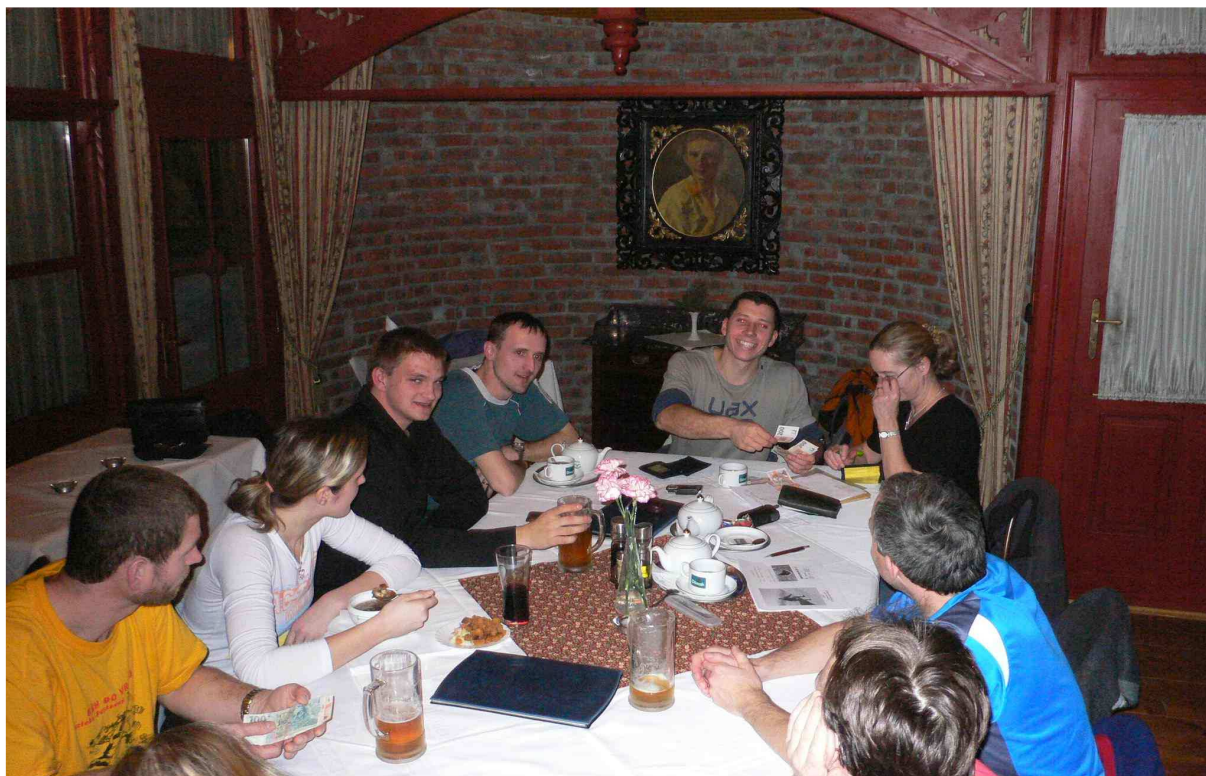

Pak přišlo léto a čas skal a to jsem horolezectví propadla úplně. Kluci mě s sebou vzali na Helfštýn, na Potštát, na Kružberk, na Malý a Velký Rabštejn a i do Českého ráje, kde se mi líbilo nejvíc. Ze začátku jsem si myslela, že budu lozit jen na stěně, ale skály mě strašně zaujaly a líbí se mi jako každému mnohem víc. Nejradši jezdím na skály s Žabákem a Michalem, i když jsou to už skoro „veteráni“, tak je tam i docela zábava a podávají výborné výkony i horolezecké☺ A mám se i od koho učit.

Hanka Zelová.

Fotografická zálaha na ročenku roku 2009

Oddílová schůze 11.1.2008 "U Vlasáka" – vybírání příspěvků – i předseda musí zaplatit...

Oddílová schůze 11.1.2008 "U Vlasáka" přijela Renata se zkouškou v kapse (jednou nám třeba zatlačí oči...)